

Mari Pårup, Elisabet Svensson, Sol Morén och Jonas Holmberg.

Härnösands Konsthall, till 30 dec.

Keramik är en traditionell hantverksteknik som förknippas med bruksföremål som vackra och ofta robusta skålar, fat och vaser. Men när man som Mari Pårup och Elisabet Svensson kallar sin utställning "Keramiska stycken" kanske man anar att det mera handlar om en poetisk och överskridande användning av tekniken. Bägge rör sig i gränslandet mot ren skulptur och bild, samtidigt som de bibehåller keramikens egenhet i material och uttryck. Det blir i många fall en svår balansgång, då de olika hållningarna ofta drar åt var sitt håll. Mari Pårup arbetar med enkla abstrakta och organiska former när hon bygger ett litet bord, ett fat på väggen eller en tunna.

Olika glaserade detaljer ger intryck av blänkande landskap, en tjärn, eller något skimrande okänt. I några djurliknande objekt vrider och böjer sig den abstrakta formen, som om den inte är säker på var dess identitet hör hemma. Övervägande är det vad jag kan förstå ett ambitiöst sökande mot hybrider mellan material och föreställande i Mari Pårups arbeten, men som oftast då varken det ena eller det andra har övertaget blir det en frustrerande kollision. Det är ofta vackert och hantverksmässigt tungt och sakligt, men jag saknar spänningen eller rörelsen som släpper taget.

Det mest skulpturala verket i utställningen är Elisabet Svenssons "Det öde landet", en installation på golvet med svarta plattor där här och var något ensamt hus har placerats. Svart och om man så vill oljedränkt ligger landskapet som en framtida skräckbild av miljöförstöringen. Men jag kan också se verket som en minimalistisk åtbörd, ett antal spelpjäser som man kan flytta runt och skapa nya bilder av. I andra arbeten leker hon med vasens form och får objekten att på håll se ut som endimensionella bilder. Nu blir man lite besviken när man bara upptäcker en tillplattad vas, varken det ena eller det andra också här, dessutom med en gestaltning som är överdrivet schabloniserad. Då gillar jag hellre väggmontaget "Porslinsdöttrarna", ett verk som i det spruckna porslinsets skörhet väcker frågor och tankar om både ansiktets och människans sårbarhet.

I Sol Moréns film "Moln på drift" möter vi bilden av Marsfjället under en hel dag, komprimerad till åtta minuter. I mörker, i morgondis, med molntäcken som häver och sänker sig, med flyktiga molnslöjor som dansar mot fjällmassivet, och där ljusspelet hela tiden växlar mellan klar dag och helt mulet. Jonas Holmbergs repetitiva och molande musik förstärker intrycket av fjällmassivets och naturens oåtkomlighet och tidlöshet. På ett ställe har bildernas rytm och musiken synkroniserats till en enhet, och där förvandlas filmen till en överraskande syntes mellan bild och ljud. Jag har själv varit i Saxnäs och betraktat Marsfjället från Ricklundgårdens fönster, och jag kan hålla med om den oändliga fascination och ödmjukhet man känner inför utsikten. Ett stilla avläggset men ändå påtagligt nära berg, som med ljusets och vädrets växlingar hela tiden håller på med ett arbete man har svårt att förstå hela den gåtfulla vidden av.

Text och foto: Jan K Persson
2009-12-15